

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: SK-2Csp/70/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120355468
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Tvrdíková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2024:6120355468.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

2 SK-2Csp/70/2021

Okresný súd Bardejov, sudkyňou JUDr. Máriou Tvrdíkovou, v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s. so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ A. B. C., nar. 20. 12. 1975, bytom XXX XX D. XXX a 2/ E. B. C., nar. 25. 03. 1953, bytom XXX XX D. XXX, zastúpený JUDr. Ing. Adriánom Cupákom, advokátom so sídlom Dr. Goldbergera 249/1, 089 01 Svidník, IČO: 40 803 350, o zaplatenie 16 825,09 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania, takto

rozhodol:

2 SK-2Csp/70/2021

I. Žalobu zamietam.

II. Žalovanému v 2. rade sa priznáva náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

9 SK-2Csp/70/2021

Odôvodnenie

1. Žalobca sa podanou žalobou na upomínacom súde domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd žalovaných zaviazal zaplatiť mu istinu vo výške 16 825,09 Eur, 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 16 499,38 Eur od 11. 10. 2017 do 14. 05. 2018, 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 16 402,69 Eur od 15. 05. 2018 do zaplatenia a uložil im nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX bola medzi žalobcom, žalovanými a F. C., nar. 08. 06. 1954, bytom D. XXX uzatvorená Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 13. 06. 2005 v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovanému 1/ medziúver č. 0950311 vo výške 16 596,96 Eur. V zmysle čl. II. časť „Medziúver“ Úverovej zmluvy poplatok za spracovanie úveru vo výške 99,58 Eur a poplatok za zmenku vo výške 16,60 Eur sa zaúčtovali pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov úveru tak, že celková výška vyplateného medziúveru bola znížená o tieto poplatky. V zmysle uvedeného poskytol žalobca žalovanému I. úver v dvoch splátkach, a to prvá splátka dňa 17. 06. 2005 vo výške 13 277,57 Eur a druhá splátka dňa

07. 09. 2005 vo výške 3 203,21 Eur. Žalovaný 1/ sa zaviazal do pridelenia cieľovej sumy splácať 6,99 % p. a. úroky mimoriadneho medziúveru mesačnou splátkou vo výške 96,69 Eur a vkladať na účet zmluvy o stavebnom sporení mesačne vklady vo výške 82,98 Eur, splatné do 15. dňa v mesiaci. Žalovaný 2/ a ručiteľ pri podpise zmluvy o úvere prevzali ručením na seba povinnosť uspokojiť pohľadávku, ak ju neuspokojí žalovaný 1/. Dňa 07. 07. 2017 bol zverejnením v Obchodnom vestníku č. 129/2017 na ručiteľa vyhlásený konkurz. Konkurz je vedený pod spis. zn. 2K/17/2017. Žalovaný 1/ porušil svoje zmluvné povinnosti – medziúver prestal riadne a včas splácať a zároveň nezaplatil na konto sporenia finančné prostriedky, ktoré boli zablokované na základe príkazu na začatie exekúcie vydaného súdnym exekútorom JUDr. Máriom Mičákom sp. zn. EX 524/08 zo dňa 29. 12. 2008. Na základe exekučného príkazu vydaného súdnym exekútorom JUDr. Máriom Mičákom, exekúcia vedená pod sp. zn. EX 524/08, bol žalobca povinný odúčtovať z konta sporenia žalovaného sumu vo výške 7 197,47 EUR v prospech súdneho exekútora. Na základe exekučného príkazu vydaného súdnym exekútorom JUDr. Máriom Mičákom, exekúcia vedená pod sp. zn. EX 524/08, bol žalobca povinný odúčtovať z konta sporenia žalovaného sumu vo výške 96,80 Eur v prospech súdneho exekútora. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, žalobca zúčtoval nasporenú sumu vo výške 99,58 Eur so sumou poskytnutého medziúveru vo výške 16 596,96 Eur (poskytnuté úverové prostriedky), čo predstavuje po započítaní sumu 16 497,38 Eur (istina). Dlžná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (10. 10. 2017), predstavuje sumu vo výške 16 993,08 Eur, pričom pozostáva z nezaplatených častí poskytnutého úveru vo výške 16 497,38 EUR, z nezaplatených 6,69 % p. a. úrokov za úver zo sumy 16 497,38 Eur do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dňa 10. 10. 2017 vo výške 422,40 Eur, z nezaplatených poplatkov za informáciu o nezaplatení splátky (2 x 1,00 Eur) vo výške 2,00 Eur a z nezaplatených upomínacích poplatkov vo výške 71,30 Eur. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti bola pohľadávka žalobcu čiastočne splnená, a to dňa 14. 05. 2018 vo výške 96,69 Eur. Toto čiastočné plnenie zo strany žalovaného 1/ bolo započítané na splatenie istiny. Na základe uvedených skutočností má žalobca voči žalovaným nárok na: nesplatených častí poskytnutého úveru vo výške 16 400,69 Eur (nesplatená časť istiny vo výške 16 497,38 Eur znížená o vklad vo výške 96,69 Eur), nezaplatených 6,69 % p. a. úrokov za úver do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru vo výške 422,40 Eur, nezaplatených poplatkov za informáciu o nezaplatení splátky vo výške 2,00 Eur, 5,00 % p. a. úroku z omeškania zo sumy 16 499,38 EUR (istina: 16 497,38 EUR + poplatky: 2,00 Eur) od 11. 10. 2017 do 14. 05. 2018, 5,00 % p. a. úroku z omeškania zo sumy 16 402,69 Eur od 15. 05. 2018 do zaplatenia a trovy konania.

3. Upomínací súd vo veci rozhodol vydaním platobného rozkazu sp. zn. 10Up/1556/2020 zo dňa 28. 08. 2020 a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

4. Proti platobnému rozkazu žalovaný 2/ podal včas odpor, v ktorom uviedol, že ako ručiteľ popiera existenciu tejto pohľadávky vo výške, akú si uplatňuje žaloba.

5. Okresný súd Svidník (toho času Okresný súd Bardejov) rozsudkom č. k. 2Csp/70/2021-87 zo dňa 27. 04. 2022 vyhovel žalobe v celom rozsahu s tým, že žalovaných zaviazal zaplatiť dlh žalobcovi v 200,00 Eur mesačných splátkach počnúc dňom právoplatnosti rozhodnutia vždy ku 25. dňu v mesiaci až do úplného vyrovnania pod následkom straty výhody splátok. Súčasne súd žalovaných zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

6. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 20CoCsp/2/2023-109 zo dňa 27. 04. 2023 zrušil rozsudok okresného súdu vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/ a konanie v tejto časti zastavil, zrušil rozsudok vo výroku I. a výroku II. vo vzťahu ku žalovanému 2/ a náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/ stranám sporu nepriznal.

7. Žalobca súdu dňa 23. 08. 2023 uviedol, že Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 13. 06. 2005 je spotrebiteľskou zmluvou, ale nejde o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahuje úprava zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V zmysle § 1 ods. 2. zákona o spotrebiteľských úveroch je negatívne vymedzené, čo sa nepovažuje za spotrebiteľský úver, konkrétne v § 1 ods. 2 písm. a) je vymedzené, že zákon sa nevzťahuje na zmluvy, ktorých účelom je nadobudnutie existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. V zmysle čl. 1 bod 2 je účelom zmluvy okrem nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (okrem iného aj bytu) aj ich modernizácia bytu alebo udržiavacie práce. So žiadosti o úver zároveň vyplýva, že účelom úveru bola modernizácia - rekonštrukcia domu, čo žalovaný aj vydokladoval predloženými dokladmi účelového použitia. Zmluva o úvere bola uzatvorená výlučne

podľa ustanovení zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, nakoľko bola v čase uzatvorenia posudzovaná ako absolútny obchod, bolo ju možné upraviť podľa ustanovení Obchodného zákonníka a zároveň spadala pod zákon 310/1992 Zb. o stavebnom sporení. Žalobca má za to, že v čase podpisu zmluvy, zmluva o úvere nespada do pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch a obsahuje všetky náležitosti pre tento typ zmluvy, ktoré zákon v čase podpisu zmluvy vyžadoval. Je zrejme, že neprichádza do úvahy aplikácia zákona o spotrebiteľských úveroch na predmetný úver. Aj napriek uvedenému, že predmetný úver nespadá pod režim zákona o spotrebiteľských úveroch a nemožno tak skúmať postup žalobcu, či pri poskytnutí úveru postupoval s odbornou starostlivosťou a prípadne posúdiť úver ako bezúročný a bezpoplatkový, nakoľko na zmluvu o úvere nemožno aplikovať požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch, žalobca uvádza, že skúmal bonitu žalovaného a ostatných účastníkov úverového vzťahu. Žalobca pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere preveril príjmy žalovaného (ako aj ostatných účastníkov úveru), ktorý bol dostatočný na úhradu splátok poskytnutého úveru. Žalobca zohľadnil príjmy Dlžníka, Ručiteľa a Žalovaného a výdavky, t. j. náklady na jednu plnoletú osobu vo v zmysle vtedy platnej legislatívy a výšku budúcej splátky, pričom žalovanému ostal dostatočný zostatok príjmu. Na základe uvedeného mal Žalobca za to, že bonita žalovaného, ako aj ostatných účastníkov úverového vzťahu bola dostatočná na poskytnutie predmetného úveru.

8. Na pojednávaní dňa 19. 10. 2023 právny zástupca žalovaného 2/ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/210/2021, ktorým v identickej veci zrušil rozhodnutie okresného súdu ako aj odvolacieho súdu z dôvodu, že sa súd nevysporiadal so zosplatnením úveru. Preto má za to, že v zmysle § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ nedošlo k platnému zosplatneniu úveru a preto je potrebné žalobu zamietnuť.

9. Na pojednávaní dňa 21. 03. 2024 právny zástupca žalovaného 2/ uviedol, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Tento rozsudok NS napadla spoločnosť EOS KSI Slovensko s.r.o. sťažnosťou, ktorú ústavný súd SR odmietol uznesením zo dňa 12.4.2016, sp. zn. 3Us 194/2016 ako zjavne neopodstatnenú. V uvedenej veci sa na danú vec použije Občiansky zákonník, resp. normy OZ, keďže sú v prospech spotrebiteľa výhodnejšie. V danej veci nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 258/2001, keďže úver bol poskytnutý za účelom rekonštrukcie domu. Zo samotných listín, ktoré predložil žalobca vyplýva, že o exekúcii, ktorá bola uvalená na žalovaného 1/ sa dozvedel dňa 2. 1. 2009. Vyplýva to z listín, ktoré priložil žalobca k žalobe a na tejto listine je pečať PSS a.s. Avšak žalovaný zosplatnil úver podaním, ktoré bolo adresované pôvodným žalovaným, keďže je už len žaloba voči žalovanému v druhom rade v roku 2017 – podanie zo dňa 8. 9. 2017. Žalobca si mohol toto právo uplatniť v trojročnej premlčacej dobe, avšak si uplatnil toto právo po viac ako 8 rokoch. Teda voči tomuto úkonu žalobcu vznáša žalovaný námietku premlčania a tento nárok si žalobca uplatnil po uplynutí premlčacej doby, teda v prípade vzniesenia námietky premlčania nemá nárok na zosplatnenie celého dlhu, teda na nárok na zaplatenie žalovanej sumy. Z uvedeného dôvodu navrhuje žalobu zamietnuť.

10. Žalobca sa dňa 18. 04. 2024 vyjadril k námietke premlčania, žalovaný sa dostal prvýkrát do omeškania so splátkou splatnou k 15. 08. 2017. V zmysle ustálenej judikatúry ohľadne plynutia premlčacej doby žalobcovi začala plynúť premlčacia doba od 16. 11. 2017. Žalobca si svoj nárok uplatnil na súde žalobou podanou dňa 10. 08. 2020, t. j. uplatnil si svoj nárok v trojročnej premlčacej dobe.

11. Na pojednávaní dňa 16. 05. 2024 právny zástupca žalovaného 2/ uviedol, že chce poukázať na rozhodovacia prax Krajského súdu v Prešove v podobných veciach a to na jeho rozsudky pod sp.zn. 2Co Csp/33/2023, 12Co Csp/28/2023 a 22Co Csp/30/2023. Z týchto rozsudkov vyplýva, že žalobca je povinný uviesť konkrétnu splátku, pre ktorú sa stal splatný celý dlh. Ak túto splátku neuvedie, takýto právny úkon je neplatný z dôvodu jeho neurčitosti. Na základe toho nedošlo k riadnemu zosplatneniu uplatnenej pohľadávky, teda je potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

12. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, jej prílohami a písomnými vyjadreniami strán, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených stranami sporu a z výsledkov vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav:

13. Medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade ako dlžníkom a žalovaným v 2. rade ako ručiteľom bola uzavretá dňa 13. 06. 2005 zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere pod číslom XXXXXXXX

X XX, na základe ktorej žalobca žalovanému 1/ poskytol mimoriadny medziúver v výške 500 000,00 Sk (16 596,96 Eur), pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok ako aj „všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení“ sa mimoriadny medziúver zmenil na stavebný úver pod č. XXXXXXXX X XX vo výške 300 000,00 Sk (9 958,18 Eur). Presná výška stavebného úveru sa rovná rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Do nasporenia 40 % cieľovej sumy sa dlžník zaviazal vkladať na účet zmluvy o stavebnom sporení pravidelné mesačné vklady minimálne vo výške 2 500,00 Sk (82,98 Eur). Do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení sa dlžník zaviazal splácať úroky z mimoriadneho medziúveru pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 2 913,00 Sk (96,69 Eur). Dlžník sa zaviazal uhradiť plnú výšku stavebného úveru vrátane úrokov vo výške 4,70 % ročne pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 4 375,00 Sk (14,22 Eur).

14. Listom zo dňa 08. 09. 2017 žalobca žalovanému 1/ oznámil, že si riadne a včas neplní povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy zo dňa 13. 06. 2005 a zároveň ho požiadal v snahe zachovania úverového vzťahu naposledy, aby najneskôr do 30. 09. 2017 zabezpečil úhradu pohľadávok vyplývajúcich z exekučných EX 523-524/08 a z dôvodu konkurzného konania na majetok ručiteľky F. C. predložil nového bonitného ručiteľa, príp. nehnuteľnú alebo hnutelnú zábezpeku.

15. Listom zo dňa 10. 10. 2017 žalobca žalovanému 1/ oznámil, že ku dňu 10. 10. 2017 nastáva mimoriadna splatnosť celého úveru na základe zmluvy o úvere a požiadal ho vrátiť celú dlžnú sumu vrátane príslušenstva, ktorá predstavuje 16 993,08 Eur. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru bolo doručené aj ručiteľovi – žalovanému 2/.

16. Listom zo dňa 10. 05. 2018 žalobca žalovaným oznámil, že na základe exekučného príkazu na vykonanie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu v banke č. EX 524/08, ktorý vydal exekútor JUDr. Mário Mičák, z jeho účtu bola odúčtovaná suma vymáhanej pohľadávky oprávneného vo výške 96,80 Eur v prospech účtu uvedeného v exekučnom príkaze.

17. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

18. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len ako „Občiansky zákonník“), spotrebiteľkou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

19. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

20. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

21. Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Tento právny predpis v § 1 ods. 2 (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) definuje spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej pôžičky, úveru alebo odloženej platby obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

22. Podľa § 525 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

23. Podľa § 215 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len ako „CSP“), súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

24. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

25. Súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, kde sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Nepochybne zmluva uzavretá medzi stranami sporu je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Aj napriek tomu, že ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, ako už súd uviedol vyššie, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, pričom obsah zmluvy bol daný žalobcom bez možnosti žalovaných privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku pre spotrebiteľa výhodnejšia. Uzatvorená zmluva o úvere je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§1 ods. 2 zákona). Žalobca je právnickou osobou, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalovaný 1/ je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

26. V ďalšom sa súd v prvom rade zaoberal skutočnosťou, či žalobca ako veriteľ pred poskytnutím úveru žalovaným skúmal ich bonitu s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdu žalobca predložil svoje vyjadrenie a tiež doklady, z ktorých pred uzatvorením zmluvy posudzoval schopnosť žalovaných a ručiteľa úver splácať. Mal za preukázané, že žalovaní a ručiteľ boli bezdetní. Žalovaný 1/ bol zamestnaný a výška jeho čistého príjmu bola 823,85 Eur mesačne (predložené potvrdenie o príjme na základe daňového priznania za rok 2004). Žalovaný 2/ bol zamestnaný a výška jeho čistého príjmu bola za posledných 12 mesiacov 7 272,68 Eur (predložené výplatné pásky). Výška čistého príjmu ručiteľky za posledných 12 mesiacov bola 5 544,02 Eur (predložené potvrdenie o príjme a výplatné pásky). Žalobca uviedol, že zohľadnil príjmy dlžníka, ručiteľa a žalovaného a výdavky, t. j. náklady na jednu pinoletú osobu vo v zmysle vtedy platnej legislatívy a výšku budúcej splátky u Žalobcu, pričom Žalovanému ostal dostatočný zostatok príjmu. Žalobca v priebehu konania nepredložil žiadny doklad o tom, aby skúmal u žalovaných náklady na zabezpečenie ich základných životných potrieb.

27. Súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-679/18 vyplýva, že Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvolať dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe. Obdobný názor je vyjadrený aj v rozhodnutiach Súdneho dvora vo veciach sp.zn. C-565/12 z 27. 03. 2014, C-449/13 zo dňa 18. 12. 2014.

28. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať.

29. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii.

30. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

31. Podľa rozsudku KS v Prešove sp. zn. 20Co/72/2017, v súvislosti so zisťovaním bonity spotrebiteľa odvolací súd poukazuje na doplňujúci návrh, ktorým sa mení a dopĺňa Zákon č. 129/2010 Z.Z. v ktorom sa okrem iného uvádza: „Zámer finančného sprostredkovateľa je často presvedčiť nebonitného klienta, ktorý má problémy s kontrolou vlastných finančných tokov a hospodárením, aby pristúpil na úver, u ktorého je v mnohých prípadoch zjavné, že ho spotrebiteľ nebude vedieť splácať. Finančný sprostredkovateľ je motivovaný zanedbať povinnosť skúmania spotrebiteľovej schopnosti splácať úver vidinou peňažnej prémie za sprostredkovanie a subjekt poskytujúci úver si je vedomý, že v prípade neschopnosti splácať majetok môže siahnuť za pomoci štátneho donútenia na majetkové hodnoty dlžníka, napríklad obydlie. Prípadný argument zo strany veriteľa, že exekúcia majetku u nebonitných klientom je prirodzeným následkom nedodržania povinnosti splácať úver neobstojí. Je tak z dôvodu, že v prípade hrubého porušenia povinnosti skúmať spotrebiteľovu schopnosť splácať úver veriteľom z dôvodu vidiny majetkových hodnôt spotrebiteľa vstupuje veriteľ do zmluvného vzťahu v zlej viere (malé fide), keďže si je dopredu vedomý toho, že spotrebiteľ pri svojej úrovni bonity s veľkou pravdepodobnosťou nebude môcť splácať úver. Veriteľ si je teda vedomý faktu, že hlavnou časťou zmluvného plnenia, ktorú od spotrebiteľa obdrží nebudú splátky úveru, ale poplatky za omeškanie platieb a uspokojenie z majetkových hodnôt spotrebiteľa v dôsledku spotrebiteľovej platobnej neschopnosti. .... Za hrubé porušenie povinnosti podľa§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch možno považovať povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa v rozpore s odbornou starostlivosťou alebo účelové použitie dokladov o platobnej schopnosti spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej bonity spotrebiteľa, ako tomu v skutočnosti je, aby mu bol poskytnutý väčší úver, ako je schopný splácať. Keďže žalobca súdu žiadne doklady o skúmaní bonity žalovaného nepredložil, je zrejmé, že vyššie uvedeným spôsobom zodpovedajúcim odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity dlžníka žalobca nepostupoval (nezaujímali ho skutočné výdavky žalovaného a ich preukázanie a to, či po ich úhrade má dostatočnú finančnú rezervu na splácanie úveru a nevykonával ani lustráciu v prístupných registroch). V zmluve sa síce uvádza, že žalovaný má príjem 380,00 € a výdavky 0,00 € ale tieto údaje neboli doložené žiadnymi dokladmi.“

32. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 12Co/136/2019 zo dňa 28.05.2020 uviedol: „Žalobca v konaní na súde prvej inštancie ako aj v podanom odvolaní poukázal na to, že pri skúmaní bonity vychádzal jednak zo Žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru, reportu J. poisťovne a z B. reportu, avšak z týchto listín žalobca nemohol úplne zistiť finančnú situáciu na strane žalovaných. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že z uvedených listín a registrov nemohol žalobca ako veriteľ zistiť celkovú finančnú situáciu žalovaných, teda takýto postup žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj uvedené konanie žalobcu považoval za skúmanie bonity žalovaných, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovaných, ako napr. ich celkovú zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., teda žalobca si nemohol vytvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaných potrebnej pre posúdenie ich schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovaných splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.“

33. V tomto smere možno poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23CoCsp/26/2020, ktorý hovorí o tom že cieľom ust. § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11. ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je predovšetkým dosiahnuť, aby dodávateľ vzal na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Zároveň v predmetnom rozhodnutí uvádza, že dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru.

34. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 6CoCsp/5/2023 zo dňa 15.06.2023 uviedol: „Zo spisu vyplýva, že žalobca v priebehu prvoinštančného konania predložil (i) printscreen obrazoviek z úverového registra zo dňa 16.01.2017 s (ii) printscreen dopytu do Sociálnej poisťovne zo dňa 16.01.2017. Odvolací súd poukazuje na to, že síce z predložených printscreenov výpisu z úverového registra a Sociálnej poisťovne vyplýva, že tento dopyt bol uskutočnený v deň poskytnutia úveru, teda jeho právny predchodca skúmal záväzky žalovanej voči iným bankovým subjektom, ako aj príjem žalovanej, avšak žalobca nepreukázal kedy a či vôbec zisťoval aj ďalšie bežné výdavky žalovanej, napr. na domácnosť, stravu, atď. Žalobca tak nepreukázal, či jeho právny predchodca skúmal celkovú finančnú situáciu na strane žalovanej pred poskytnutím spotrebiteľského úveru alebo až po jej uzatvorení, preto nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu o dostatočnom skúmaní bonity jeho právnym predchodcom, keďže v tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno tak, ako to už uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení. Odvolaciemu súdu v tomto smere vyplýva, že žalobca, resp. jeho právny predchodca v prípade ďalších nákladov a záväzkov žalovanej vychádzal len z jej tvrdení, ktoré uviedla v žiadosti o poskytnutie úveru. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, a teda, že právny predchodca žalobcu neskúmal všetky aspekty a okolnosti na strane žalovanej, teda možno konštatovať, že z tvrdení žalobcu nevyplýva ani to, či si jeho právny predchodca vytvoril reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Žalobca síce poukazoval na rodinnú situáciu a počet vyživovacích povinností žalovanej, avšak v prípade týchto informácií vychádzal len z vyjadrení žalovanej, bez toho, aby tieto mal preukázané. Rovnako ani v prípade výdavkov žalovanej nevyplýva, aby došlo k ich dostatočnému skúmaniu, pretože boli tieto vôbec uvedené a ani zisťované neboli a rovnako vôbec neboli zisťované ani bytové a rodinné pomery žalovanej, teda či táto býva sama alebo spolu s inými osobami, aké sú jej mesačné výdavky na stravu, atď. Z uvedených dôvodov teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca, resp. jeho právny predchodca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.“

35. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 22CoCsp/16/2023 zo dňa 19. 12. 2023 uviedol: „Pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti. Žalobca tvrdil, že právny predchodca pri posudzovaní výdavkov žalovanej vychádzal zo sumy životného minima v čase posudzovania žiadosti vo výške 210,20 eura. Z dôkazov predložených žalobcom však nevyplýva, že by právny predchodca žalobcu zisťoval priemerné mesačné výdavky žalovanej na živobytie (SIPO, strava, doprava do práce, lieky, telekomunikačné služby a pod.). Uvedené svedčí o ignorovaní zákonnej povinnosti dodávateľa úverových produktov na finančnom trhu. Z ust. § 7 ods. 27 veta posledná ZoSÚ plynie, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, nie sa tejto zákonnej povinnosti zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho-ktorého spotrebiteľa a jeho rodiny.“

36. Tento postup dodávateľa na úverovom trhu, ktorý používa paušálny údaj v podobe sumy životného minima, nakoniec neplynie ani z opatrenia NBS z 14.11.2017. Z ust. § 2 ods. 5 plynie cit. „Výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu. Celkovou výškou nákladov sa rozumie výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa prvej vety zvýšená o 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.“ Z uvedeného nepochybne neplynie záver ani usmernenie pre dodávateľov na úverovom trhu, že výdavky (resp. výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb) spotrebiteľa sa bez ďalšieho majú rovnať sume životného minima.“

37. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca v konaní hodnoverne nepreukázal, že žalovaní v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere spĺňali maximálny zákonný limit ukazovateľa schopnosti splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca nepreukázal, aby akýmkoľvek spôsobom skúmal výšku výdavkov žalovaných potrebných na zabezpečenie ich základných životných potrieb a vplyv týchto výdavkov na posúdenie ich spôsobilosti splácať úver. Pravidelné ani bežné každodenné výdavky žalovaných nijak nezisťoval, vychádzal iba z paušálnej sumy u každého na mesiac. Žalobca skúmal iba príjem žalovaných a ich úverové zaťaženie. Vôbec neskúmal výdavky žalovaných, a to náklady na bývanie, dopravu alebo domácnosť. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pokiaľ teda veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Výdavky spotrebiteľa nepredstavujú iba splátky úverov.

38. Žalobca teda nepreukázal, aby skúmal výdavky žalovaných, keďže z predložených listinných dôkazov takéto zisťovanie nevyplýva. Bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov, ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti a ako vyplýva z okolností prejednávanej veci, overenie bonity dlžníka nebolo dostatočné. Postup právneho predchodcu žalobcu bol v tejto súvislosti iba formálny a nezodpovedal odbornej starostlivosti. Právny predchodca žalobcu vôbec nezisťoval výdavky žalovaného, napriek tomu poskytol žiadaný úver. Nezaujímal sa, aké má žalovaná výdavky na živobytie, a či teda jej zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru.

39. Žalobca v zmysle ust. § 11 ods. 2 v spojení s ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch pred poskytnutím úveru neposúdil ako veriteľ so zákonom vyžadovanou odbornou starostlivosťou bonitu klienta prostredníctvom preukázania príjmov, výdavkov a rodinného stavu, a teda pri uzatvorení zmluvy konal bez dostatočných a pravdivých údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa, čo je potrebné

považovať za hrubé porušenie povinnosti posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť klienta splácať poskytnutý úver. Z tohto dôvodu bolo potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

40. Vzhľadom na porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, žalobca nemohol ani platne pristúpiť k zosplatneniu úveru poskytnutého žalovanému 1/ a to v zmysle § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

41. Čo sa týka námietky premlčania vznesenej žalovaným 2/ na pojednávaní dňa 21. 03. 2024, k uvedenému súd uvádza, že pohľadávka žalobcu je premlčaná. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvýkrát. V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka trojročná premlčacia lehota plynie od zročnosti prvej nezaplatenej splátky. V danom prípade žalovaní podľa výpisu z účtu zosplatneného medziúveru (na č. I. 29 rub súdneho spisu a z vyjadrenia žalobcu doručenom súdu dňa 18. 04. 2024) nezaplatili splátku splatnú dňom 15. 08. 2017. Trojročná premlčacia doba tak v danom prípade začala plynúť od 16. 08. 2017 a uplynula dňa 16. 08. 2020. Žalobca podal žalobu na súd dňa 10. 08. 2021, teda už po uplynutí premlčacej doby a preto jeho nárok je premlčaný. Súd vzhľadom na uvedené žalobcom uplatnený nárok z dôvodu jeho premlčania v celom rozsahu zamietol.

42. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán konania. Žalovaný 2/ bol v konaní úspešný v celom rozsahu, keď súd žalobu zamietol, preto mu súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania (100%). O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

9

SK-2Csp/70/2021

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne prostredníctvom Okresného súdu Bardejov na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, kto ho robí – odvolateľ, ktorej veci sa týka, v akom rozsah odvolateľ rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť (odvolacie dôvody) len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť a nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, a to Exekučného poriadku v znení neskorších predpisov.

Vo Svidníku dňa 16. 05. 2024

JUDr. Mária Tvrđíková
s u d k y ň a